

עת"א 52333/12/23 - ויקטור גוסב (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית משפט המחוזי מרכז-לוד

עת"א 52333-12-23 גוסב(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר - זימונים ואח' תיק חיצוני:

בפני
עותרים
נגד
משיבים
כבוד השופט דרור ארד-אילון
ויקטור גוסב (אסיר)
1. שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
2. מדינת ישראל
מטעם העותר עו"ד רעות קורוליק מהסניגוריה הציבורית
מטעם המשיב עו"ד דניאל אלימלך ועו"ד חן אילני

פסק דין

1. העותר בן כ-65, נושא במאסר של עשרים שנים מאז 4.8.2004, ומועד שחרורו המלא הוא 3.8.2024, קרי בעוד חודשים ספורים. עתירה זו עוסקת בהספקת מכשיר שמיעה, שהותווה לעותר על ידי רופאי המשיב לצורך שיקום שמיעה, ובטענה, שהכספים שחסך מגמול התעסוקה לצורך ההשתתפות העצמית שנדרשה ממנו בסך 3,200 ₪, שהוחזקו בחשבון המנוהל על ידי המשיב (להלן: "החשבון" או "חשבון הקנטינה"), עוקלו על ידי המרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות (להלן: "המרכז"), ועל כן, יש להורות להחזירם לצורך ההשתתפות העצמית.

במהלך העתירה, הודיע המשיב, שרע"נ רפואה הציע להעמיד את ההשתתפות העצמית על סכום מופחת של 1,400 ₪, אשר ייגבו ב-4 תשלומים שווים מכספי העותר בחשבונו. העותר סירב לכך בטענה, שלא יוותרו לו כספים לצרכי החיוניים, ועמד על העתירה.

אקדים את המאוחר. לאחר עיון מצאתי לקבוע, שמכשיר השמיעה שהותאם לעותר ירכש על ידי המשיב ויסופק לעותר תוך 21 יום ממתן פסק הדין; ההשתתפות העצמית תועמד על סך 1,400 ₪; אך גבייתה לא תהווה תנאי להספקת המכשיר, והיא תגבה בתשלומים מחשבון העותר ובלבד שיוותרו בו מדי חודש 350 ₪ לשימוש השוטף, והיתרה תעמוד לחובתו והמשיב יהיה רשאי לגבותה גם לאחר שחרורו.

עובדות

2. העותר מתלונן על בעיות שמיעה ועל צורך במכשיר שמיעה לכל הפחות משנת 2019. בגיליון מב"ט (מערכת בריאות וטיפול) של העותר, נרשם כי באפריל 2021 נבדק העותר בידי רופא א"ג, ונמצא כי "עקב ירידה בשמיעה, הומלץ על שיקום שמיעה", וכי הוא "זקוק למכשיר שמיעה". כן נרשם שבאפריל 2022 השלים העותר בדיקת שמיעה, ונרשם שהוא מעוניין בבדיקת רופא א"ג "לצורך החלטה על סוג המכשיר וקניית המכשיר".

עמוד 1

במהלך 2023 נכנסה חברת "סונובה ישראל" להסדר עם שב"ס להספקת מכשירי שמיעה, וביום 23.12.2023, אחד עשר חודשים לאחר הבדיקה המתועדת לעיל, נבדק העותר על ידי נציג החברה והותאם לו מכשיר שמיעה עם השתתפות עצמית. אולם, התברר שהכספים שהיו שייעד העותר לכך עוקלו על ידי המרכז סמוך לאחר מכן. המשיב הודיע לעותר שניתן יהיה להמשיך בתהליך הרכישה וההספקה, רק "**כאשר יהיו לו כספים בחשבון**", ועל כן הוגשה העתירה.

כעולה מגליון מבט ביום 30.1.24 "**טרם סופק מכשיר**", וזה המצב גם היום.

טענות הצדדים

3. בעתירה שהגיש בעצמו, טען העותר שהכספים שחסך לצורך ההשתתפות העצמית עוקלו ללא הודעה מוקדמת, ודרש שיוחזרו וישמשו ייעודם זה.
4. המשיב טען, שהסעד של החזר כספים שעוקלו מופנה למרכז לגביית קנסות, שאינו משיב בהליך, אינו בסמכותו של בית משפט הדין בעתירת אסיר מכוח סעיף 62א' לפקודת בתי הסוהר, התשל"ב-1971.
5. לגופו של עניין, הבהיר המשיב, שבהעדר חקיקה מפורשת, הוחלט על ידי המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט פלילי) בהנחיה מיום 23.10.19, כי כהסדר ביניים, יוחל על גמול העסקת אסירים פטור מעיקול בהתאם להוראת סעיף 8(א) לחוק הגנת השכר, תשי"ח-1958 הקובע כי משכר עבודה פטור מעיקול בהיקף המפורט בסעיף. החלת חוק זה תעשה מכוח סעיף 50(א)(3) לחוק ההוצאה לפועל, התשכ"ז-1967, הקובע כי "**כספים המגיעים לחייב שאינו עובד בשכר - כדי סכום שכר העבודה הפטור מעיקול**" אינם "**נכס בר עיקול בידי צד שלישי**". הסדר זה הוצג ואומץ בהסכמת הצדדים בעת"א (מרכז) 44220-08-20 **אברהם נ' שב"ס** (2020), (בו ניתן פסק דין לא מנומק בפשרה). לטענת המשיב, הוראה זו אינה חלה על יתרות בחשבון העותר, גם אם הן נצברו מכספי גמול תעסוקה בחודשים קודמים.
- אין חולק שהמשיב הוא "צד שלישי" המחזיק בידיו את כספי האסיר (נוהל שב"ס 07-1008 "הפקדות משפחה ואחרים לחשבון האסיר", ושיש לו חובת נאמנות בניהולם (עת"א (מרכז) 52722-04-22 **לוינ' נ' שב"ס** (2022); עת"א (מרכז) 29953-01-24 **טאהה נ' שב"ס** (החלטה 20.3.24)).
6. לטענת המשיב, צו העיקול עם הוראת מימוש הכספים המוחזקים בידי המשיב כצד שלישי הוצא על ידי המרכז ביום 18.11.23, והתקבל בידי גזברות המשיב ביום 20.11.23. המשיב פעל "בהתאם להוראות הצו ובהלימה למעוגן בחוק", מימש את העיקול באותו יום ומסר לעותר הודעה למחרת, ביום 21.11.23.
7. אשר לצורך במכשיר, מסר המשיב, כי בתקופה הרלוונטית לא היה לו הסדר עם ספק קבוע למכשירי שמיעה. ביום 11.5.23 נכנסה חברת "סונובה ישראל" להסדר עבודה עם שב"ס, וביום 23.12.23 לאחר שנציג החברה התאים לעותר מכשיר, קיבל העותר שתי הצעות מחיר למכשירי שמיעה, במחיר מסובסד. העותר אישר בכתב את הצעת המחיר, (שכללה השתתפות עצמית של כ-3,000 ₪), אולם כשניסה המשיב "להקפיא" את הסכום בחשבון העותר, נמצא שאין כסף בחשבון. המשיב פנה למרכז לגביית קנסות שמסר שהכסף הועבר לנושות, שהן נפגעות העבירות שבגינן הוטל על העותר המאסר בו הוא נושא.
8. בתגובה, לאחר שמונה לו ייצוג ציבורי, הלן העותר שהמשיב הציג את השתלשלות הדברים ממאי 2023, ובכך התעלם מתקופה של כשלוש שנים שקדמה לכך, ובה לא סופק לעותר מכשיר השמיעה על אף שרופאי המשיב קבעו שהוא זקוק לו.
9. העותר צירף את דפי החשבון מינואר 2023, המלמדים שהכנסותיו היחידות של העותר הן גמול תעסוקה שנע

בין כ-300 לכ-700 ₪ לחודש. בחודשים **ינואר עד יוני 2023** מומשו בחשבונו של העותר 20% מכל גמול תעסוקה. הכספים שלא עוקלו שימשו אותו לצרכיו וחלקם נחסך, כך שביום 11.6.2023 עמדה יתרתו על כ-2,700 ₪. בחודשים **יולי עד אוקטובר 2023** לא מומשו עיקולים בחשבון, העותר המשיך לחסוך מגמול התעסוקה כך שביום 12.11.2023 עמדה יתרתו על 3,569 ₪. **ביום 20.11.2023**, מכוח העיקול מומש 20% לטובת המרכז סכום של 3,506 ₪ מחשבון העותר. בחודשים דצמבר 2023 עד פברואר 2024 מומשו 20% מגמול התעסוקה, וביום 11.2.2024 עמדה יתרת החשבון על 8.60 ₪.

10. אשר לעיקול, טען העותר, שעל פי הצו היה על המשיב לממש את העיקול תוך 48 שעות, ולכן היה בידו להודיע עליו לעותר בהקדם כדי שיוכל להתנגד לעיקול. משלא עשה כן, ומשעדכן את העותר אודותיו רק בדיעבד ולאחר יישומו בפועל, נהג ברשלנות, שהובילה לכך, שאין בידי העותר לשלם את ההשתתפות העצמית.

טענה נוספת של העותר, היא שהכספים שנחסכו התקבלו כגמול תעסוקה, ולכן לפי ההנחיה של המשנה ליועץ המשפטי לממשלה (משפט פלילי) כאמור, כספים אלה אינם "נכס בר עיקול".

11. בהיבט הטיפול הרפואי, טענת העותר היא שהמשיב חייב לספק את המכשיר הדרוש לעותר כחלק מחובתו לדאוג לשלומו ולבריאותו, בלי קשר ליכולתו של העותר לשלם את דמי ההשתתפות העצמית (המלאים או המופחתים). אי קיום חובת המשיב להעניק טיפול רפואי, שנדרש מזה כארבע שנים, מהווה פגיעה קשה בזכות האסיר לבריאות, ונזקה הפוטנציאלי רב.

סמכות

12. כטענת המשיב, המרכז לגביית קנסות אינו בעל דין, ולפי ההלכה הפסוקה, אין לבית משפט זה סמכות להידרש לטענות נגד המרכז בכל הקשור לעיקול חשבון אסיר שהוטל על ידו (רע"ב 898/20 **שיר נ' שב"ס** (2020); עת"א (מרכז) 64008-03-23 **קורליאונה נ' שב"ס** (2023) והאסמכתאות שם); עת"א (חיפה) 61772-11-21 **דמקינר נ' שב"ס** (2022)); עת"א (ב"ש) 17260-08-21 **שמואל אטיאס נ' שרות בתי הסוהר** (2022)).

13. העותר טוען, שהסעד המבוקש כאן מופנה לא נגד המרכז, אלא נגד המשיב. בהיבט הכספי, כמפורט, טענתו היא, שהמשיב התרשל ופגע בזכויותיו הקנייניות, ובהיבט הרפואי - שהמשיב מנע (ועודנו מונע) ממנו טיפול רפואי דרוש.

14. ההיבט החיובי-הכספי של טענותיו (בטענות הרשלנות והפגיעה בזכות קניינית) הוא בעל אופי של תביעה כספית, ועתירת אסיר אינה האכסניה המתאימה לכך (רע"ב 1602/09 עלאונה נ' שב"ס (2019); עת"א (חיפה) 6692-10-16 **חליל נ' שב"ס** (2016); עת"א (מרכז) 51298-03-15 **יום טוב נ' שב"ס** (2015)). על כן, אבחן את טענות העותר במישור זה, רק ככל שהן דרושות לביקורת השיפוטית על החלטותיו המנהליות של המשיב בקשר לטיפול הרפואי ולניהול החשבון.

15. אשר לטענה בדבר שיקום שמיעתי באמצעות מכשיר שמיעה שהותווה לעותר, הרי שסעד זה "נוגע למאסרו" של העותר (כמובן ביטוי זה בסעיף 62א' לפקודת בתי הסוהר, התשל"ב-1971), וממילא הוא בסמכותו של בית המשפט הדן בעתירת אסיר. טענות אסירים בעניין טיפול רפואי ומניעתו מצויות בליבת הסמכות של בית המשפט הנדרש לכך באופן תדיר (רון שפירא, אילנית הלל, **מאחורי הסורגים - עתירות אסירים - מורה נבוכים**, (2024), (מאגר נבו, ע' 60)).

החובה להעניק טיפול רפואי הולם ומימושה

16. אין מחלוקת בין הצדדים אשר לחובת המשיב להעניק טיפול רפואי הולם לאסירים בכלל, ועל החובה להעמיד לעותר שיקום שמיעתי באמצעות מכשיר שמיעה שהותווה לו בפרט. המחלוקת היא בעניין הזמן הרב (למעלה מ-3 שנים) שחלף מאז ההתוויה, ובעניין דרישת ההשתתפות העצמית, לאחר שהכסף שיועד לכך עוקל.

17. הלכה פסוקה היא, שהכניסה לכלא שוללת מאסיר את חירותו, אך אינה שוללת ממנו את זכויותיו כאדם ואת כבודו ככל אדם אחר, וממילא אינה שוללת את זכותו לבריאות (עע"א 4463/94 גולן נ' שב"ס (1996)). סעיף 11ב' לפקודת בתי הסוהר קובע בין תנאי הכליאה ההולמים, את חובת המשיב להחזיק אסיר ב"תנאי תברואה הולמים [...], טיפול רפואי הנדרש לשם שמירה על בריאותו, ותנאי השגחה מתאימים לפי דרישת רופא של שירות בתי הסוהר" (ראו: בג"ץ 158/21 רופאים לזכויות אדם נ' השר לביטחון פנים (2021)). למשיב אחריות מוגברת לשמירה על בריאות האסירים אף משום שהדין אינו מקנה להם גישה חופשית ועצמאית לשירותי בריאות חליפיים (שם). הטיפול הרפואי לאסירים הוסדר בפקודת נציבות 04.44.00 "הטיפול הרפואי באסיר" (להלן: "פקודת הנציבות"), אשר קובעת, בין השאר, כי "השירותים הרפואיים כפי שהוגדרו על ידי משרד הבריאות ישמשו קו מנחה [...] בדבר מתן טיפול רפואי לאסיר", וכי "הטיפול הרפואי ינתן באיכות סבירה ובזמן סביר, והכל בכפוף לשיקול דעת רפואי ובמסגרת המשאבים ומקורות המימון העומדים לרשות שב"ס".

18. הזכאות למכשיר שמיעה נכללת בסל הבריאות, והזכאות מוסדרת בחוזר 8/2021 של חטיבת הרפואה במשרד הבריאות (מעודכן 2.9.2021). נקבע, כי מבוטח זכאי למכשיר בסיסי ללא השתתפות עצמית, אלא אם יוחלט על מכשיר ברמה טכנולוגית גבוהה יותר, שבגינו יש לשלם השתתפות עצמית בהתאם לזכאות למימון המתעדכן מעת לעת.

19. קשה להלום את העובדה, שלא סופק מכשיר שמיעה לעותר, אף שחלפו כשלוש שנים מאז שנקבע הצורך הרפואי בשנת 2021 וכשנתיים מאז הושלמו בדיקות השמיעה.

טענת המשיב, שכל אותה תקופה לא היתה לו התקשרות קבועה עם ספק מתאים, אינה פוטרת אותו מהחובה לספק את הטיפול הרפואי "באיכות סבירה ובזמן סביר [...]. ובמסגרת המשאבים ומקורות המימון העומדים לרשות שב"ס...". כפי שנפסק בעניין אחר, "מתן טיפולים רפואיים לאסירים הוא בחינת חובה ולא בבחינת פריבילגיה, והמשאבים המוקצים למתן הטיפול, לרבות כוח אדם של רופאים וכוח עזר, אמורים להיגזר מן החובה ולא להפך. בהתאם לכך, כל טיפול רפואי צריך להינתן תוך זמן סביר מבחינה רפואית, ולא 'לכשירות' מבחינת כוח האדם." (עת"א 28081-08-10 (באר שבע) חילייה נ' שב"ס (2010)).

משניתנה המלצה רפואית, היה על המשיב להקצות לכך משאבים, ולקיימה תוך זמן סביר בהתאם לצורך למימושה. 'זמן סביר' הוא מונח גמיש אבל ברור: אין לדחות את הטיפול ללא מועד, עד "לכשירות" מבחינת הקצאת המשאבים. ככלל, הזמן הסביר לטיפול רפואי שדרוש לאסיר, צריך להלום את הזמן הנדרש לקבלת אותו שירות או טיפול רפואיים במערכת הבריאות שמחוץ לשב"ס, אלא אם יש קושי מיוחד בשל אילוצי הכליאה.

בהעדר ספק קבוע, היה על המשיב לפעול להשלמת הבדיקות והתאמת מכשיר תוך שבועות ולכל היותר חודשים ספורים, ולהספקת המכשיר המתאים סמוך לאחר מכן בדרך חליפית (למשל, בהתקשרות אד-הוק או באמצעות קופות החולים).

20. לעת הזו, אין עוד מחלוקת שהמכשיר הדרוש הותאם, וכל שנדרש הוא לרכוש אותו ולספקו.

השתתפות עצמית ברכישת המכשיר הרפואי

21. מעמדות הצדדים, עולה, שהמכשיר המתאים לעותר בעת הזו אינו מכשיר "בסיסי" (ללא השתתפות עצמית), אלא מכשיר, שהספקתו כרוכה בהשתתפות עצמית בסך של 3,193 ₪ ((לא הוצג מסמך רפואי בעניין זה, והמקור לקביעת גובה ההשתתפות לא הוברר).

22. העותר אישר בחתימתו את ההשתתפות עצמית, ואף חסך לשם כך סכום מתאים. המחלוקת בעניין זה נובעת אך ורק מכך, שלאחר שהכספים שחסך מומשו לטובת העיקול, ובהעדר תמיכה מן החוץ, אין בידיו אפשרות לממן את ההשתתפות העצמית.

23. כאמור לעיל, במהלך ההליך דנן ולאור הנסיבות שהתבררו, בחן רע"נ רפואה את העניין בשנית והציע השתתפות עצמית מופחתת בת 1,400 ₪ (כ-45% מהסכום המקורי), שתשולם ב-4 תשלומים שווים. גישה זו תואמת למקרים שבהם התעוררו בעיות מסוג זה (ראו בהבדלים המתאימים: עת"א (מרכז) 31966-10-20 **טווק נ' שב"ס** (2021); עת"א (מרכז) 61904-09-20 **קונופניצקי נ' שב"ס** (2021)), ולא נפל בהחלטה זו כל פגם.

גביית ההשתתפות העצמית

24. גביית 1,400 ₪ ב-4 תשלומים, משמעה שמהכנסה חודשית של 400-450 ₪ (לאחר העיקול השוטף), לא תישאר בידי העותר הכנסה פנויה ממשית.

25. העמדתו של אסיר, שהכנסתו מגמול תעסוקה היא בת מאות שקלים בודדות לחודש, בפני בחירה, בין קבלת מכשיר שמיעה תוך היוותרות כמעט ללא הכנסה פנויה, גם אם לחודשים ספורים, לבין ויתור על המכשיר, שלו הוא זקוק, כדי להגן על הכנסתו זו, מעוררת קשיים, הן בהיבט המעשי, הן בהיבט רווחת האסיר, שהמשיב אחראי לה, והן בהיבט כבוד האדם של האסיר.

26. אילו קוימה החובה לפני כשנתיים, היה בידי העותר לשלם את השתתפות העצמית - אף בסכום המלא - מחסכונותיו או בתשלומים מתונים, שלא היו מותירים אותו חסר הכנסה פנויה.

27. בנוסף, יש משקל לעובדה, שעל אף שהעותר חסך מהכנסתו הנמוכה את הסכום הדרוש למלוא ההשתתפות העצמית, הסכום עוקל ומומש, בלי שקיבל כל התראה מוקדמת, ועל כן, בלי שהיה בידו להתנגד לכך (ככל הנראה, כאמור ברע"ב 335/19 **ברנס נ' שב"ס** (2019)), "הנוהל הישן" קבע מתן התראה לאחר קבלת העיקול ו"הקפאת" הכספים, ולפני מימושו בהעברתם לגרום המעקל).

כך בפרט, כאשר במשך כ-4 חודשים (יולי עד נובמבר 2023) לא היה החשבון מעוקל, ולכל הפחות בחודשים ינואר עד יוני 2023, אף שמומשו עיקולים בחשבון, הם לא חרגו מ-20% מגמול התעסוקה השוטף, ולא כללו את היתרה, שהלכה והצטברה עד סכום של 2,700 ₪.

יש לזכור, שאין לאסיר אפשרות לקבלת שירותים רפואיים חלופיים, ובכלל זה אין בידו לקבל את מכשיר השמיעה כחלק מהשירותים המצויים בסל הבריאות, שלא באמצעות המשיב. בהעדר תמיכה משפחתית, חסכון מהכספים הפטורים מעיקול הוא הדרך היחידה העומדת בידו לממן השתתפות עצמית, ולכן, ובלי לקבוע מסמרות, ספק אם נכון לראות חסכון ייעודי מעין זה כנכס בר-עיקול.

28. לאור דברים אלה, בלי להידרש לשאלה העקרונית, אם הפטור מעיקול כספי אסיר בחשבון חל רק על גמול התעסוקה השוטף, או שמא גם על כספים שמקורם בגמול זה, והם נצברים לחודשים הבאים, ולשאלות נוספות שהתעוררו בעתירה כמפורט לעיל, במקרה דנן ובנסיבותיו הייחודיות, עומדת לעותר טענת הסתמכות על הדרך, שבה נוהל חשבונו, שהיה באחריות המשיב, בכל אותה תקופה.

29. הסתמכות זו אינה פוטרת ואינה יכולה לפטור את העותר מחובת תשלום ההשתתפות העצמית. אולם יש בה ובהעדר ההתראה המוקדמת לצד העיכוב הניכר בהספקת המכשיר כדי להצדיק העדר התניה, בין הספקת מכשיר השמיעה, לבין גביית ההשתתפות העצמית, ואף להצדיק גביה בדרך, שאף אם תפגע בסכום הפנוי החדשי שבידי העותר, לא ייפגע קיומו הבסיסי בחודשיו האחרונים בכלא.
30. מדוח התנועות בחשבונו נלמד, שהעותר רוכש בקנטינה בסכומים שבין 400 ל-450 ₪ לחודש, ועל כן, מצאתי להורות, שהגביה מחשבונו של העותר תעשה, כך שיוותרו בחשבונו לכל הפחות 350 ₪ מדי חודש.
31. יובהר, שאין בכך כדי לפטור את העותר מתשלום או למנוע הליכי גביה לאחר שחרורו ממשמורת.

בשולי הדברים

32. המשיב טען, שיש בידי העותר להגדיל את התפוקה של תעסוקתו, ומטענה זו משתמע, שהכנסתו דלה בשל כך העדר מאמץ מצידו. עניין זה מעורר שאלה עובדתית, שלא התבררה, בדבר יכולתו של העותר להשיג תפוקה גבוהה יותר. וביתר שאת הוא מעורר שאלה משפטית אשר לשכר המינימלי שיש להבטיח לאסיר בתעסוקה, אשר מצויה בימים אלה בבחינה מחדש, ואפשר שהסדר בעניין זה יחול גם על העותר (עת"א (מרכז) 30217-03-21 **עודה נ' שב"ס** (פ"ד חלקי 21.8.2023)).
33. התנהלות המשיב אשר לעיקולים מכוח צו של המרכז לגביית קנסות אינה מוסדרת בפקודת נציבות כלשהי, ואף אין בעניינה הנחיה פנימית ספציפית. המשיב פועל בעניין עיקולים אלה על פי נוהל שב"ס 07-2021, שעניינו **"עיקול כספי אסיר בגין חוב מטעם לשכת הוצאה לפועל"**, אשר אף שמחייבים הודעה על צו עיקול (סעיף 4.4.4), לא נקבע שהודעה כזו צריכה להימסר לעותר בטרם מימוש הכספים (ובענייננו: העברתם למרכז).
- כך, בסופו של דבר, המשיב פועל מצד אחד לפי נוהל, שאינו עוסק במישרין בעיקול לפי דרישת המרכז לגביית קנסות, ושמבחינת תוקפו הוא "הנחיה מנהלית", וכן לפי הנחית המשנה ליועץ המשפטי (המפורטת לעיל), שאינה מפורסמת ברבים, אינה תקנה בת פועל תחיקתי, ונקבעה כהסדר זמני, שהפך הלכה למעשה להסדר הקבוע.
34. דומה, שהגיעה העת לקביעת הסדר חוקי, שיפורסם כדין על יסוד השיקולים השונים הנדרשים לעניין, ויקבע הנחיות, שיקבעו הסדרים שיותאמו לתנאים הייחודיים של ניהול חשבון אסיר ולמגבלות הכליאה.

סיכום

35. על יסוד האמור, וכמפורט לעיל, אני מורה כדלקמן:
- א. מכשיר השמיעה שהותאם לעותר ירכש על ידי המשיב ויסופק לעותר תוך 21 יום ממתן פסק הדין (למען הסר ספק המכשיר יישאר ברשותו לאחר שחרורו);
- ב. לא נפל פגם בדרישת ההשתתפות העצמית בסכום המופחת של 1,400 ₪, והעותר יחויב בה, אולם גבייתה בפועל לא תהיה תנאי להספקת המכשיר כאמור בס"ק (א);
- ג. בהעדר תשלום ישיר מידי העותר למשיב בגין ההשתתפות העצמית, היא תגבה מכל סכום המצוי חשבון העותר, לאחר שיוותרו בו לשימושו לכל הפחות 350 ₪ מדי חודש (לאחר מימוש עיקולים).

ניתן היום, כ"ט אדר ב' תשפ"ד, 08 אפריל 2024, בהעדר הצדדים.

